

Sempre arribava abans de la campaneta quan anava a buscar
la meua filla i excepte la padrina de l'alumna cega que remugava
compliments amb un to de disculpa que jo no comprenia
(de tan exagerada en la infelicitat li hauries dit cridant

—Au passi enllà i no m'atabali)

al portal no hi havia ningú i el pati buit així mateix llevat
d'un arbre el nom del qual mai no vaig saber amb les fulles
massa petites per al tronc i format potser per uns quants arbres
diferents

(les mans del pare minúscules al capdavant d'uns braços
enormes, format potser per uns quants homes diferents)

el tobogan on faltaven fustes amb el cartell de No Usar i
la porta i les finestres tancades, per l'efecte que feia que ningú
a dins vaig comprendre la padrina de l'alumna cega, li vaig dir
sense paraules

—No és gens exagerada perdoni

i en deixar de tenir filla vaig deixar de respirar, no era només
la porta i les finestres tancades, eren sales desertes, pols,
l'edifici de l'escola finalment abandonat i vell, la padrina de
l'alumna cega es va acostar traginant sentors antigues i aleshores
quin descans la campaneta

(—Sóc una cagacalces sí que ho és d'exagerada)

que sacseja les fulles de l'arbre

(o els braços del pare)

els dits van deixar de turmentar la tanca de la bossa i el cor
se'm va encongir dins les costelles, els pulmons gràcies a Déu
respiren, sóc aquí, quantes vegades al despertar-me em sorprenia
que els mobles fossin els mateixos del dia abans i els rebia
amb desconfiança, no me'ls creia, pel fet d'haver dormit jo era
una altra i en canvi els mobles m'obligaven als records d'un cos
on no volia tornar, quina desil·lusió aquest canapè, aquesta cadira,
jo, remugar a la padrina de l'alumna cega allò que ella em
remugava a mi, demanar disculpes sense que em fessin cas i la
porta i les finestres obertes, la mestra a les escales, i les primeres
criatures, pares

(no pas el meu pare)

al portal amb mi, no pas el pare, que no tenia temps

—No et moguis que em poses nerviós

parlant amb l'empleat o parlant per telèfon al despatx
del diari ple de cartes, retrats, devia guanyar molts diners vostè
pare

(no ho crec)

no faci veure que no entén què li dic

—Em poses nerviós tu

va morir fa un grapat d'anys, és més de mitjanit

(—Tardíssim filla)

i no faci veure que no entén què li dic, mitjanit a la caseta
del Pragal, d'aquí a no res ronc humit de foca al primer pis i
la senyora

—Em poses nerviós tu

al pare jo el posava nerviós encara que callés

(—Encara ets aquí ets molt tossuda)

la senyora el meu nom

—Ana Emília

estovant el matalàs i els borrons del riber ran de paret, la campaneta de l'escola accelerava el temps, les fulles de l'arbre feien brotar síl·labes molt de pressa

—Ana Emília

a la porta l'alumna cega, la meva filla, les bessones i aquella rossa grassa que havien d'empènyer a gimnàstica, la dona de fer feines obria les finestres i ni sales desertes ni pols, cap difunt dret amb corbata blanca que m'espíes, només mapes, pupitres, restes de números amb guix, al davant del meu pare un llençol de llit desfet

—Vens a demanar-me diners per a la teva mare oi?

rebuscava a la butxaca i se sentien les claus, ho deixava estar, el diari dos o tres cubículs foscos

(una ampolla en un racó i allà sí, jo diria que difunts amb corbata blanca)

això era un carreró a prop d'un convent, dones amb els cabells tenyits totes mudades dins les seves illes de perfum espanyol, la meva filla em posava el cap a la panxa, jo la feia girar una o dues vegades agafant-li les espatlles amb por que es deixés anar i s'allunyés per una cantonada, mitjanit al Pragal

(la mare abans de morir

—No t'he de menester per res

incapaç de tancar la boca, amb els genolls que li tremolaven)

a Austràlia i al Japó de matí i totes les mares vives, els mobles on la llum no arribava invisibles vull dir taques més denses, endevinava l'armari perquè quan plovia les porcellanes dringaven, si l'alumna cega fos amb mi s'hauria esglaiat mesurant l'aire amb les orelles

—Què ha estat això?